

JÓÍZÚ TÖRTÉNETEK MINDSZENTRŐL

Anekdóták Ő-ző vidékekről

Mögöttem az önnivalód

Gyün a gyөрököm haza Tatárú, mee hogy ott tanút halásmestörnek.
(Mög is van a dokumentuma rúlla), oszt igöncsak bászalyog!

Mondom neki:

– Hee, Gyөрök, oszt veled mög mi van?

Aszongya:

– Én mög majnem verekötem!

– A rossebbe, olyat mög né csinájja, mee eemönesztenek!

Aszongya, hogy:

– Nem én kesztem, hanem éggy dunántúli.

Mondok:

– Mi vót?

– Hát, ahogy visszamöntünk a kolégiumba, mindönki pakóta kifele az otthonrú hozott kosztot, ki hova tutta, oda rakta. Én is lérahtam az önnivalós batyut az ágyra, oszt pakótam a többit tovább. Begyütt a dunántúli gyөрök, oszt lédűt az ágyra, az önnivaló mög ott maratt a fal mög ú köszte, a háta mögött. Eepakótam a dögokat, oszt kezdöm keresni az önnivalóst is, mee efelejtöttem, hogy hova töttem.

– Nem láttad az önnivalómat, hogy hun van?

Aszongya:

– Mögöttem.

Én mög máá rá is ugrottam.

– Mögötted, te mocskos? Nem neköd sütötte aszt Anyám!

Aszongya a gyөрök:

– Nem, dehogyis! Itt van a hátam mögött!

(Magyar László közlése alapján)

BÁNYA LÁSZLÓ:

KUKORICAMORZSOLÁS – GYERMEKKORI EMLÉK ALAPJÁN

Kulus sógor

Vót égy kedves, idős szomszédom, Feri bácsi. Bozó Ferenc vót a böcsületös neve, de a háta mögött mindönki csak Kulus Ferinek hítta. Hogy hunnan kapta ezt a csúfnevet, azt nem tudom.

Borzasztóan haragudott, ha valaki így szólította. A fiatal rokonai Feri sógornak hitták, majd iszogatók közbe áttértek a Kulus sógorozásra. Na, több sé köllött Feri bácsinak!

– Befogod azt a mocskos pofádat! – mondogatta.

A fiatalok vígasztalták:

– Tuggya, Feri sógor, ezt nem én mondom, hanem X.Y. mindig úgy emlögeti magát, hogy Kulus sógor!

Így mönt a csúfolódás égy ideig, és hogy szent lögyön a béke, mindig teli vót jó borraa a pohara. Ezé sosé haragudott, mee nagyon szerette a jó bort!

Tata piros masniban

Ha nem vót kubikos munka, téli esténkött jól befütöttek a kemeöcébe és a férfiak kártyázni gyűtek össze, mindig más házná. Az én nagyapám is szeretött eemönni közējük, de minket unokákat is szeretött, és mögengette, hogy fészülgessük a haját.

Égy szép piros szallagot töttünk a feje közzipére, ott vót legnagyobb a haja. Ú lédelelt ebéd után, és mikoó bekopogott a kártyás cimborája: – Gyere, mönjünk, János! Nagyapám a fejibe nyomta a kucsmát, föl a kabátot, és elindútak. Mönt a kártyázás, aki vesztött, az süvegölt, azaz lévőtte a kucsmát. Vót nagy nevetés, amikó a möggyürödött piros masni ott fityögött a feje tetejin.

Piros papucs feketébe'

A mindszenti cipös bótba mönt édesanyám, kislánykorába az egyik nagynénjivee. A nagynéni nagyon szeretött vásárolni. Bóna Laci bácsi vót a bótos. A nagynéni mondta, hogy cipő vagy szandál kéne ennek a lánynak. Sok-sok cipősdobozt előhozott már, alig fértek tülle, de égy sé tetszött a nagynéninek. Rákönyökölt a pult-ra, és mögkérdezte:

– Laci bácsi, nincs piros papucs feketébe?

Elkeréködött a szöme az eladónak, és mérgessen mondta:

– Asszonyom, már maguk sé tudják mit akarnak!

Anyukám, elkeseredődött:

– De hát akkor nem lösz új cipöm!

A nagynéni vígasztalta:

– Gyere, mögnézzük a másik bótba! Hátha ott van fekete piros papucs!

Nicsak! Mögtojt a bácsi!

1947-be, amikó az élelöm és a munka is kevés vót, leleményössek vótak az embörök.

A hajnali kompaa indútak Nagyapám mög édosanyám túlatiszára, Csanytelekre. Tojást vittek cseréni és elanni. Persze ez nem vót szabályos, két rendör áát a kompná, és nézte az emböröket. Önekik a gelebük tele vót tojássaa.

Nagyapám elsőnek főjutott baj nekü a kompra, így nyugottan léűt cigarettát sodorni. Közbe égy tojás kiesött a gelebibü. Mögréműt, mi lösz ebbü? A két rendör elnevette magát:

– Nicsak, mögtojt a bácsi!

Gyűjtötte: Marsovszki Viktória